

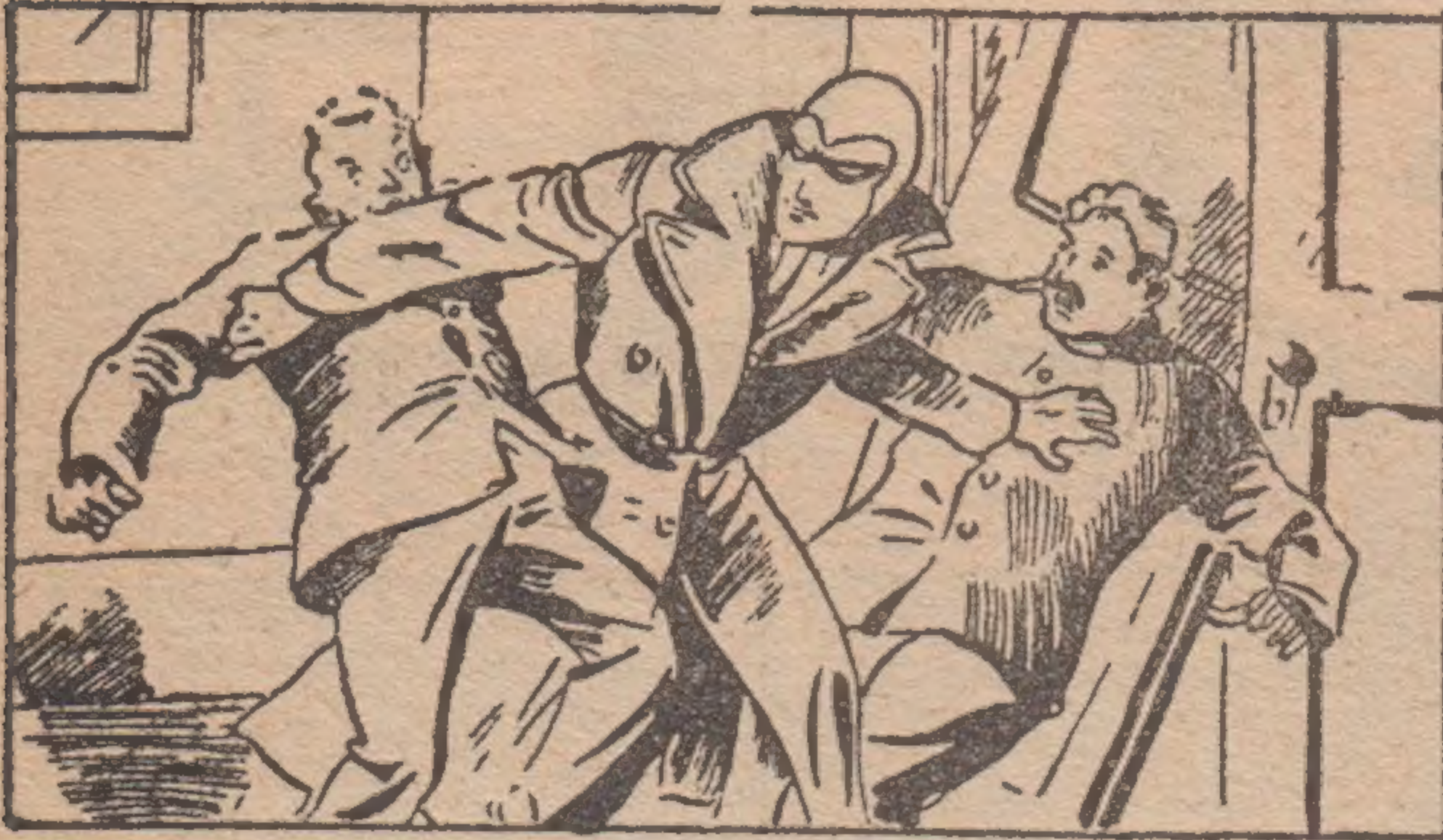
KARA MASKE

HAFTALIK — MECMUA

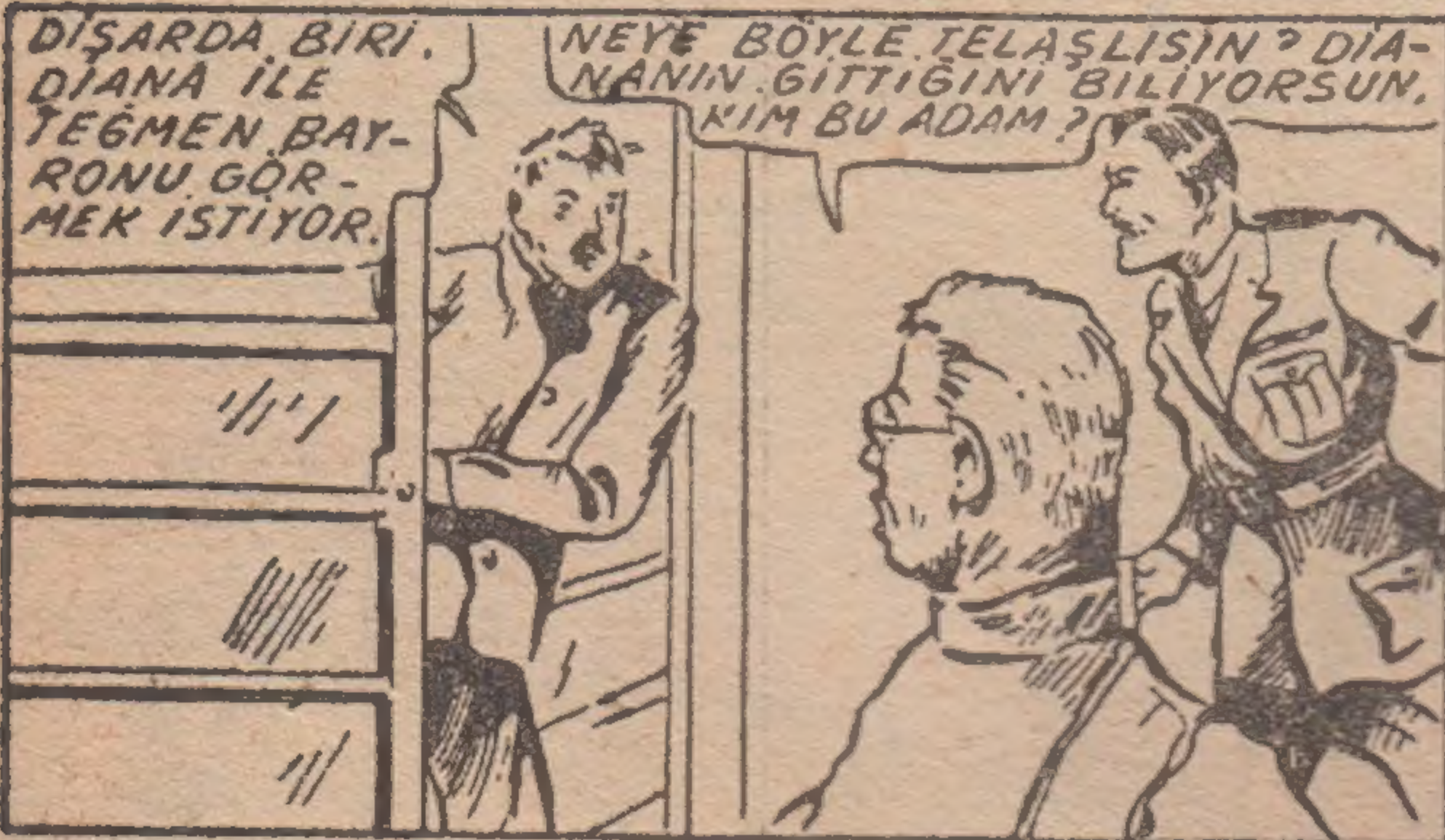
SAYI
6

KIZIL MASKE ⑥

DEMİK DIANA GİT-
Tİ.. HA ? BU GÜRÜL-
TU NE BÖYLE ?

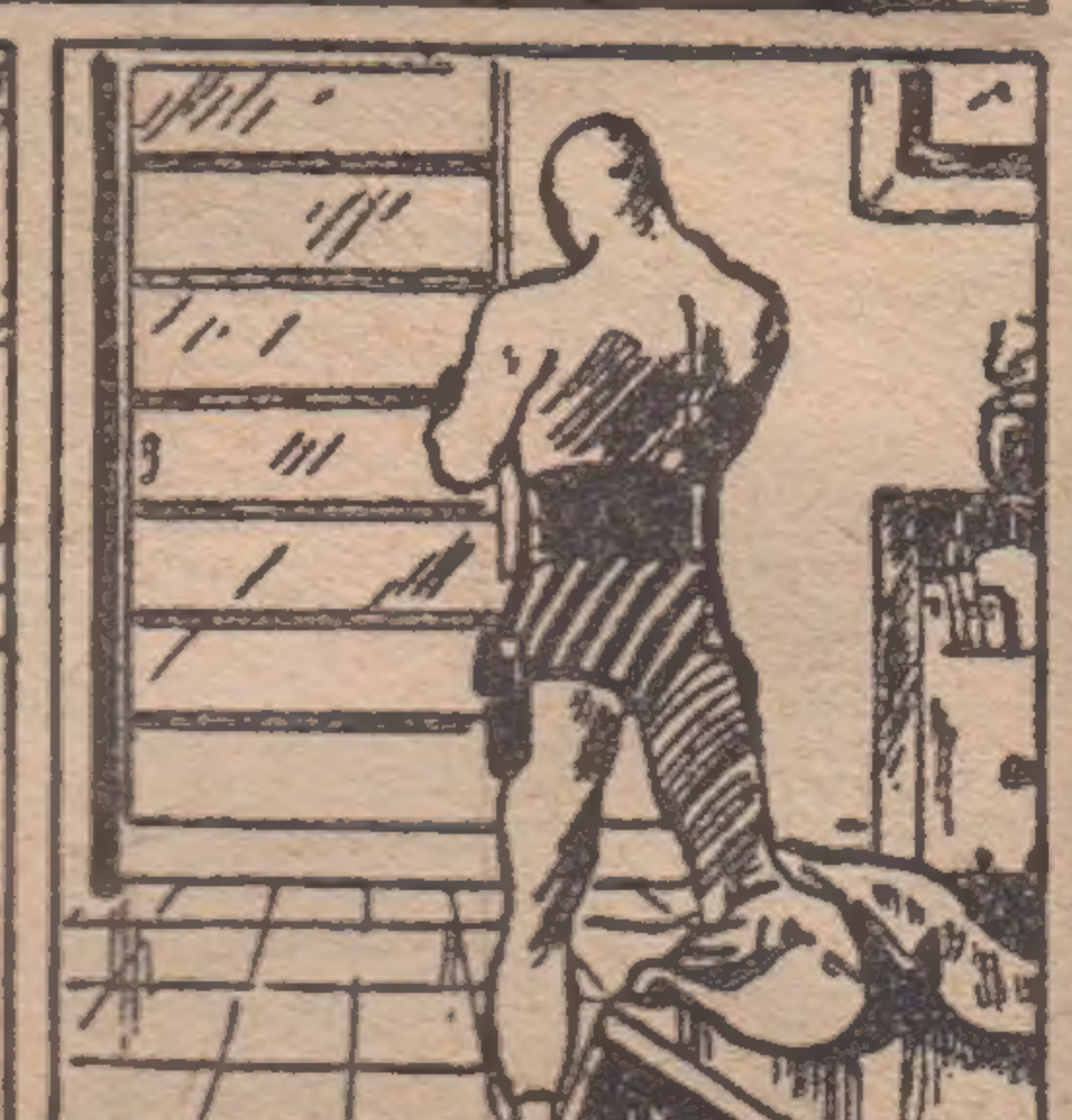

DIŞARDA BİRİ.
DIANA İLE
TEĞMEN BAY-
RONU GÖR-
MEK İSTİYOR.

NEYE BÖYLE TELAŞLISIN ? DIA-
NANIN GİTTİĞİNİ BİLİYORSUN.
KİM BU ADAM ?

ADINI SÖYLEMİYOR BE-
KLEMESİNİ SÖYLEDİK.
FAKAT KAPİYİ KIRDI,
ÖNLEMİYE ÇALIŞTIY-
SAK TA BİZİ YERE
ATTI... GÖ-
RÜLME-
MİŞ SEY!

EYVAH ! KORK-
TUGUM
BAŞI-
MA GE-
Dİ!

TA KENDİSİ !... EVET ...
KIZIL MASKE !..
ŞİMDİ NE YAPMALI-
YIZ BAY DOK-
TOR ?

ONU SİZ
KARŞI-
LAMALI-
SINIZ !

HAYIR... BE. BU BENİM YAPA-
NIM O KA-
DAR CESA-
RETİM YOK.
DOKTOR !

BU BENİM YAPA-
BİLECEĞİM BİR
İŞ DEĞİL, BU
DURUMA SİZ
SEBEB OLDU-
GUNUZ
DAN
SİZ
DU
SER!

OH...
NOS
GELDİ-
NİZ !

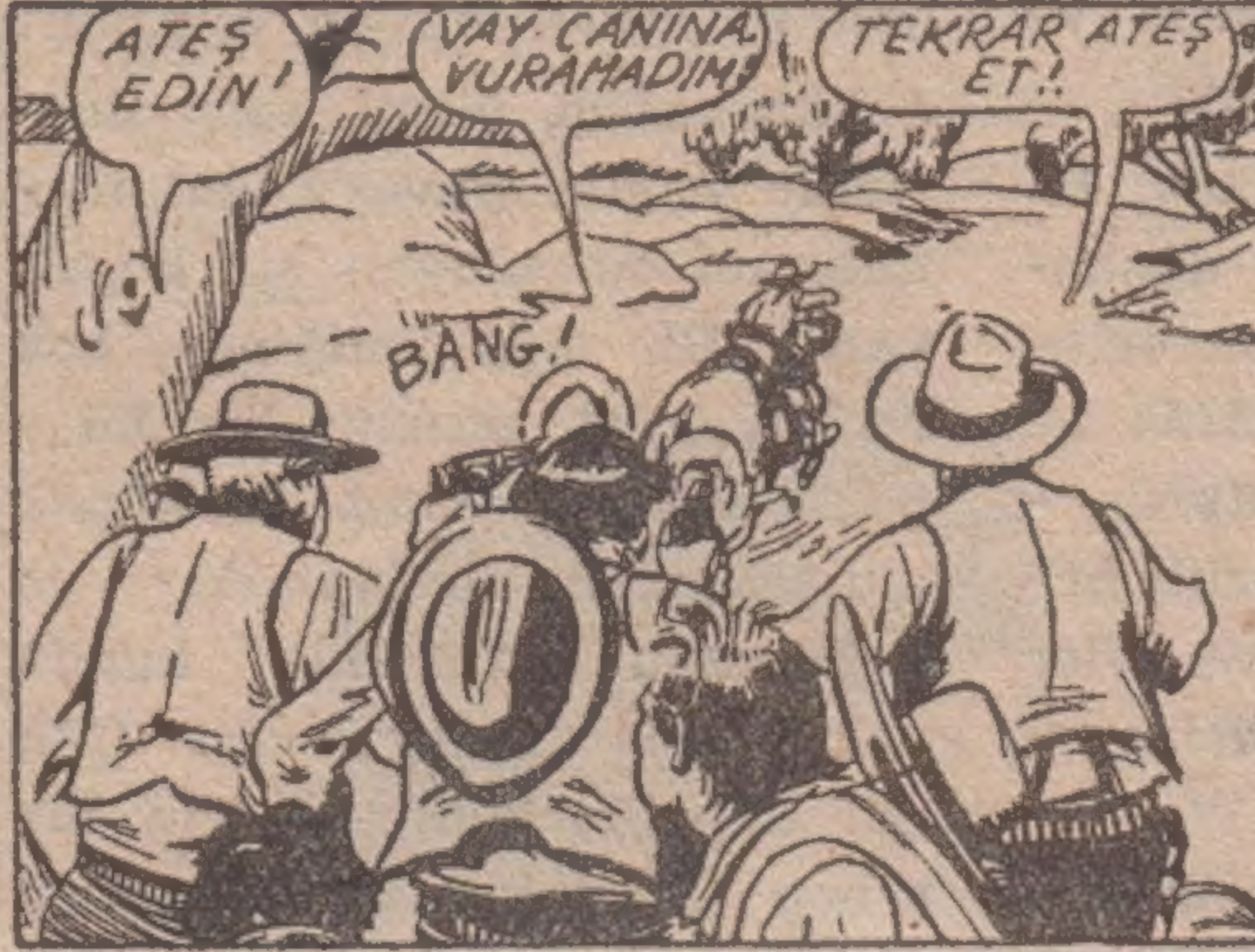
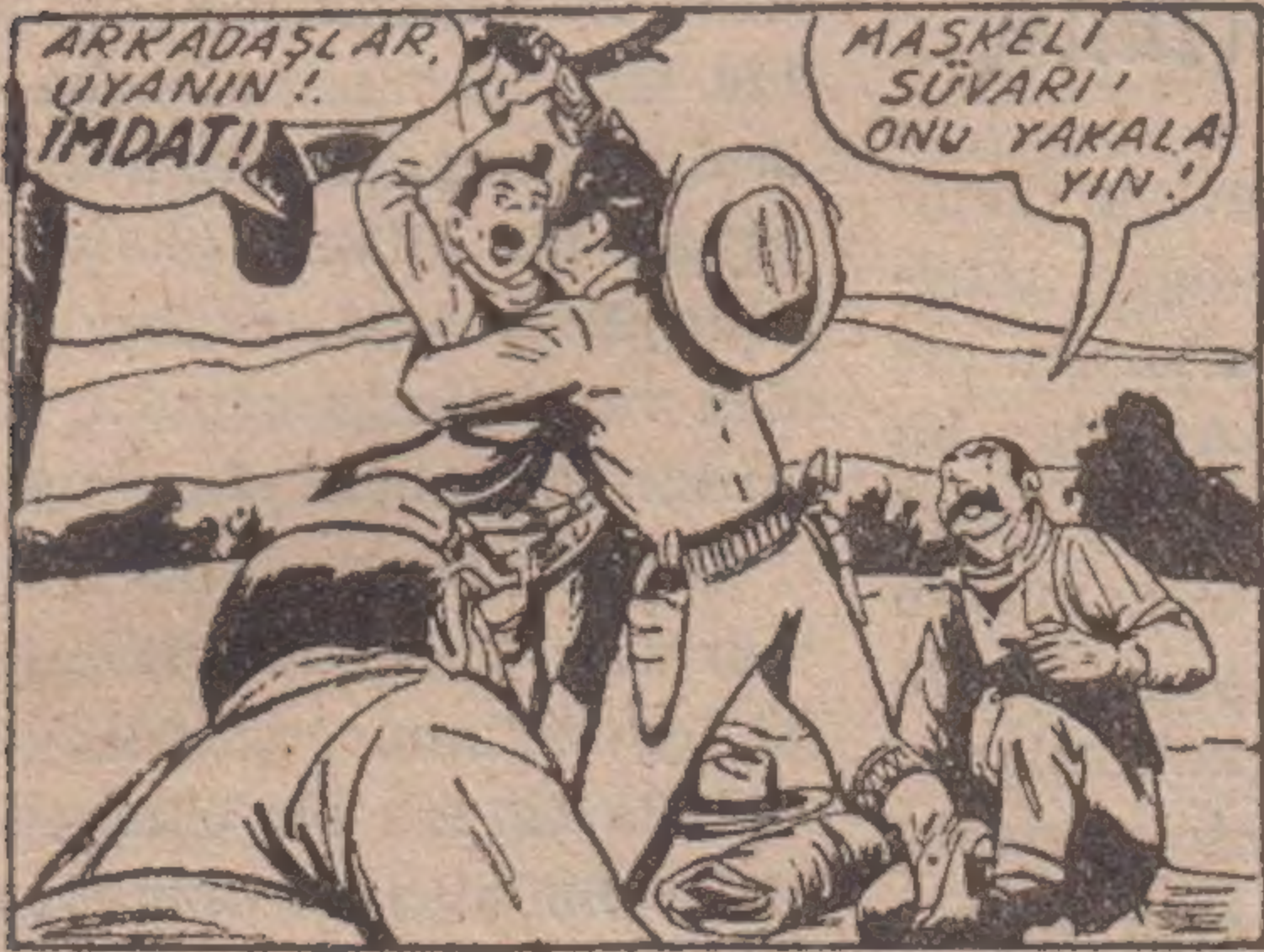
DIANA NE-
REDE ?

AZ EVVEL SİZİNLE BULUŞ-
MAK... ÜZERE... UÇAKLA
PARİSE
YOLCU
ETTİM-
Dİ !

BENİ YİNE ÖLDÜ-
MÜ ZANNE-
DİYOR ?

ARKASI VAR

Maskeli Süvari ⑥

ARKASI VAR...

ULUYAN KÖPEK

YAZAN: *Selim Turhan*

Yolunuz bilmem Deakynville'e düştü mü? Delawer nehrinin kenarında, şir'n bir kasabacıktır ve üstelik Smyrna çayı da buradan, erik ve badem ağaçlarının arasından geçerek, büyük nehre dökülür. Ben, bütün bir yazı bu kasabacıktaki, nehrin kenarındaki yüksek ağaçların arasında, tenbel tenbel yatarak, yazı yazarak ve kitap okuyarak geçirdim.

Evim kasabanın dışında, badem ve erik ağaçlarıyla donanmış yeşil çayırın tam ortasına düşüyordu. Çayırda ve tepelerde birbirinden ayrılmıyacak kadar sık, asırlık büyük ağaçlar da vardı ve evler bunların arasında kayboluyordu.

Ekseriya güneş batıncaya kadar nehrin kenarında oturdum. Delawer nehri burada, geniş bir daire çizerek, yeşillikler arasında kaybolur ve Atlas Okyanusuna dökülürdü.

Çoğu beş, on dolara satılan korkunç hikâyeler yazıyordum. Her halde bunların hayali şeyler olduğunu anlamışsınızdır. Oysa ki böyle güzel manzaralı bir yerde oturup da korkunç hikâyeler yazmak kadar saçma bir şey olmayacağını bilmiyenlerden değilim ama, esrarlı şeylere karşı zâfım olduğu gibi, doğrusu elimden de yalnız böyle hikâyeler yazmak geliyordu galiba.

Fakat orada oturup da kafa dan şeyler yazmağa uğraştığım günlerin birinde, başımdan yüzde yüz hakikî ve korkunç bir vaka geçti.

Bir ağustos gecesini, ayın galiba on iki veya on üçü idi, Geç vakit ıslık çalarak Sunset

Bridge tarafından evime döndüyordum. Orada kaldığım müddet zarfında bu taraflardan hiç geçmiş değildim. Ağaçlar bu taraflarda daha sıkı ve hepsi de ayrılık harpleri zamanından kalma eski evler yeşilliklerin arasında gömülü kalmışlardı. Etrafı, yüksek demir parmaklıklarla çevrili bir evin önünden geçerken birden durdum; çünkü onbeş, yirmi adım ilerimde başımı havaya kaldırmış, acı acı uluyan bir köpek vardı. Bir sıpa ırılığında, boz renkli, kurt azmanı bir köpek... Birçok kimseler köpek ulumasından huylanırlar ve doğrusunu isterseniz bunda pek haksız da değillerdir! Çünkü köpeğin uluması için bir sebep olmalıdır. Ve bu sebep de hiçbir zaman hayıra alâmet değildir. Bunun için ayın ortasına serptiği donuk ışık altında görünen eve baktım. Bütün pencereleri sınıksız kapalıydı ve göz gibi bir ışık bile görünmüyordu. Bu evde kimsenin oturmadığı muhakkaktı. O zaman şöyle düşündüm: Evin sahipleri bir yere giderek köpeği burada bırakmışlar. Sadık hayvan, şimdi efendilerini arıyordu. Evet vardığım hüküm buydı ve ilk anda akla yakın gibi geliyordu da... Orada fazla kalmadım ve yavaş yavaş evimin yolunu tuttum. Fakat gece uluyan köpeğin kulaklarımı tirmalayan sesi beni uzun zaman uyutmadı ve uyuyup, uyanıp hep bu ulumayı dinledim, durdum.

Siz de tahmin edersiniz ki, İlk işim o ev hakkında malû

mat toplamaktı. O zaman garip ve esrarlı bir vaka ile karışlaştım: Bu evde oturan ihtiyar bir zengin, on gün kadar evvel esrarlı bir şekilde öldürülmüş. Hymie Smith ismindeki bu adamın uzaklarda olan bir yeğeninden başka kimsesi yokmuş... Smith'n uzakta atılan bir silâhla öldürüldüğü anlaşılmış ama, silâhın nereden ve kimin tarafından atıldığı bir türlü belli olmamış.

Bütün bunlar, benim gibi korkunç hikâyeler yazan birisi için mühim şeylerdi. Çünkü ortada esrarlı bir cinayet vardı ve bir cinayet olduğuna göre de vakanın ikinci bir kahramanı olması lâzım geliyordu. Kendimi methetmek gibi olmasın; yani bir Şerlok Holmes değilim ama, bu şahad çok kafa patlatıp bir sürü hikâye yazmış bir adamım. Hatta bir keresinde amatör bir polis hafiyesi gibi çalışarak New Yorkta 16 ıncı sokakta işlenen karışık bir cinayeti meydana çıkararak, polisin takdirini kazanmıştım.

İşte bunun için vakaya karışmağa ve cinayeti örten esrar perdesini yırtmağa karar verdim. Vaka görüldüğü kadar kolay değildi ve zannıma göre polisin o güne kadar şüpheli edip tevkif ettiklerinde hiç birisi de suçlu sayılamazlardı. Çünkü ne evden bir izsizlik yapılmıştı ve ne de kâdilerinden şüphe edilenlerin eltiyarla öyle içli dışlı bir müsebetleri vardı. İhtiyar Smith yanında çalışan aşçı kadını 70 yaşındaki usak da, kendilerinden şüphe edilemeyecek kadar biçare kimselerdi. Ortada bir ihtiyarın mirasa konan yeğeni vardı ki, o da Kaliforniya'da bulunuyordu. Bütün bunlar polisin yaptığı tahkikatta maddana çıkmıştı.

Böyle karışık bir vaka yine, polis gibi vaka üzeri

(Devamı karşıkı sayfa)

durmadım. Daha basit ve küçük ipuçları arıyordum ve bir kaç gece, Sunset Bridge'deki evin civarında dolaşınca bu ipucunu yakaladım da.. Bu küçük ipucu, her gece o demir parmaklığın yanında, başını yukarı kaldırarak acı acı uluyan köpekti. Bu köpekle nasıl de hayret etmişsinizdir. Fakat mesele basitti, yani benim görüşüme göre basitti: Köpek sahibini kaybettiği için uluyordu. Bu bir şey ifade etmez ve olsa olsa hayvanın sahibine karşı gösterdiği sadakati gösterebilirdi. Fakat iki nokta vardı ki, benim gibi cinayetin psikolojik sebeplerini inceliyen birisi için mühimdi. Birisi, köpeğin her gece sonsuz bir ısrarla o demir parmaklık yanında uluması, diğeri de cinayeti işliyenle köpek arasında bir münasebet olduğu.

İşte beni bu iki nokta üzerinde yürüdüm ve her gece Sunset Bridge'e giderek o karan-

lık evi ve uluyan köpeği gözetledim. Şaşmaz bir kaide olarak katilin buraya tekrar geleceğine ve bu can sıkıcı hayvandan kurtulacağına inanıyordum. Nitekim de bu düşüncemde yanılmadığımı anladım.

Bu anlattıklarımın üç dört gün sonra, karanlık bir gecede yine Sunset Bridge'e gitmiş ve evi gözetliyordum. Ay henüz doğmamıştı ve ağaçların

dalları nehir tarafından gelen serin bir rüzgârla sallanıyor ve uğultular yapıyordu. Köpek aynı yerdeydi ve arada sırada başını yukarı kaldırarak uluyordu. Bu can sıkıcı, kecer verici bir haykırıştı ama, artık ben alıştığım için olacak aldırış etmiyordum. O kadar. Derken orta'lık hafif kırmızı bir aydınlığa büründü, ay doğuyordu ve bu hakikaten görülecek bir manzaraydı da. Durduğum yerden, ayın o donuk ışığı altında bir yılan sırtı gibi parlayan Delawer nehrine baktım. Bana ucu bucağı görünmiyen bir su gibi geldi. Galiba biraz dalmışım, fakat başımı çevrilip de ev tarafına baktığım zaman, bir gölgenin

ağaçları siper ederek eve, daha doğrusu köpeğe doğru yaklaşmakta olduğunu gördüm. Heyecanla irkildim. Acaba tahmin ettiğim gibi bu gölge katil miydi? Ben yüksek bir dişbudak ağacının sık yaprakları arasında bulunuyordum ve gölgenin burada beni görmesine imkân yoktu. Yabancı, ağacın arkasına saklanmış bekliyordu. Çünkü köpek uluması-

nı kesmiş, hırliyerek onun bulunduğu tarafa dönmüştü. O anda bu yabancının katil olduğu fikri şimşek gibi kafa - ma saplandı ve tetikte beklemeye başladım. Bu an pek uzun sürmedi, gölge kımıldandı ve ben ayın o donuk ışığın - a yabancının elinde tabancaya benzer bir şey bulunduğunu seçebildim. Artık gölgenin katil olduğunda hiç şüphem kalmamıştı ve her ne bahasına olursa olsun herifi yakalamak niyetindeydim. Köpek bir müddet olduğu yerde hırladıktan sonra, birden gölgenin üzerine koşmağa başladı, işte o zaman sessizliği yırtan bir tabanca sesi işittim, yabancı köpeğe ateş etmişti. Hayvan bir kere acı acı uludu, fakat gölgenin üzerine de atıldı. Adam, yana sıçrayıp kurtulmak istedi ama köpek sivri dişleriyle herifin koluna yapışmıştı. O anda kararımı verdim ve yavaşça dalların arasından sıyrılarak yere atladım. Adamın arkası bana dönüktü ve köpekle boğuşuyordu. Vakit kaybetmeğe gelmezdi, hemen yerden elime geçirdiğim bir sopayı yaka'adım ve ok gibi herifin üzerine atıldım. Adam arkasına bile dönemedi, sopayı kaldırıp kafasına yerleştirdi, cansız bir şekilde yere yıkıldı. Köpek hırliyerek üzerine atılmış, yabancının ötesini, berisini ısırap duruyordu.

Vakanın sonu size anlattığım gibi çıktı. Katil bu gölgeydi ve ihtiyar Smith'in o uzakta olan yeğeni idi. Onbeş gün kadar evvel Kaliforniyadan gizlice Deakynville'e gelmiş ve karanlık bir gecede parmaklığın yanında pusu kurarak ihtiyarın pencereye çıkmasını beklemişti. İhtiyar Smith pencerenin önüne geldiği zaman silâhını doğrultmuş

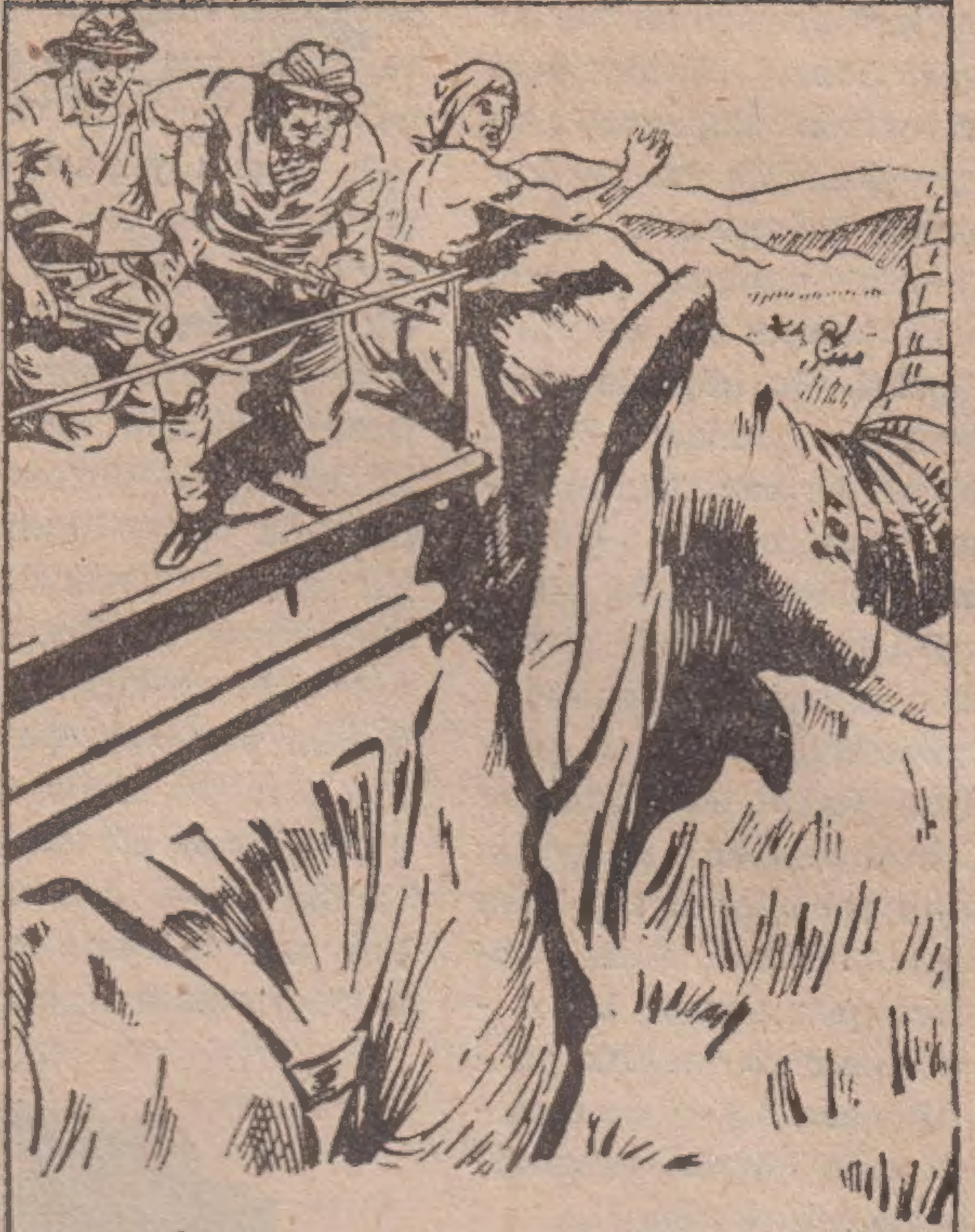
(Devamı 9 uncu sayftada)

6

avcı BAY TEKİN

AVCILARI SEVKEDEN ŞIKARI YAVAŞÇA
JİM'E YAKLAŞARAK KULAĞINA ŞUNLA-
RI FİSİLDAR:

"SEN DE MİHRACE İLE BİRLİKTE AVA
ÇIKIYORSUN." ONU YARALANMAMASINA
DİKKAT"ET!"

JİM MİHRACE İLE AVA ÇIKTIĞINA ÇOK
MEMNUNDUR, YÜZLERCE AVCI BİR KAP-
LANI KOVALIYARAK OVAYA DOĞRU....

SÜRERLER. KAPLAN AZGİN BİR HALDE
MİHRACEYE DOĞRU ATILIR !..

MİHRACE TAM BİR
SÖĞÜKKANLILIKLA SALDIRAN KAP-
LANA ATEŞ EDERKEN, JİM ŞIKARİNİN
KENDİLERİNE NİŞAN ALDIĞINI
FARKEDER !..

Haftaya: **KATİL.**

Arslan Prens 6

SU VE ODUN TEMİN ETMEK İÇİN KARA-
YA ÇIKARLAR FAKAT HIÇ BİR AĞAÇ BU-
LAMAZLAR ETRAFTA. SADECE HARAP
OLMUŞ OTLUKLAR VE UZAKLARDA YER-
DEN FİSKIRAN SICAK SU VE BUHARLAR
GÖRÜLÜR...

ALEDA PEK O KADAR MERAK ETMEMEK-
TEDİR ÇOK GEÇMEDEN KOCASINA KA-
VUŞACAĞINI BİLİYOR BUNDAN BAŞKA
BAZI ŞEYLER DİKMEK, ONA MERAKINI
UNUTTURUYOR ULFRUN İNSAFSIZCA A
DAMLARINI ÇALIŞTIRIYOR, ARTIK İZLAN-
DANIN ÖTESİNE GEÇMİŞTİR VE İLK DEFA

OLARAK KORKU
HİSSETMEYE BAŞLIYOR, ARTIK
DÜNYANIN BİLİNMIYEN TARAFLARINA
DOĞRU YOL ALMAKTADIR. BUNA RAĞ-
MEN YELKENLİ HALÂ KENDİSİNİ TA-
KİP ETMEKTEDİR...

ARSLAN PRENS, ÇELİK AZMI SAYESİN-
DE TAYFASINA HAKİM OLARAK ONLA-
RIN KORKULARINI GIDERİR. HER NE BA-
HASINA OLURSA OLSUN ALEDA KUR-
TARILMALIDIR. BU MÜTHİŞ AZİM VE
PERVASIZLIK ONUN YÜZÜNDE YAZILIDIR.

ARKASI VAR...

MERDİVENDEKİ ADAM

— 6 —

— Mr. Melady yalnız kal - mak istemedi efendim. Biraz korkuyordu galiba. Doktorun elini tutmuş bırakmıyordu. O zaman doktor onu bizzat gö - türeceğini söyledi. Affedersiniz Miss Keate, müsaade ederse - niz gideyim, 302 numaradaki hasta öldü, onu haber vermem lâzım, sonra bir sürü işaretler var.

— Pekâlâ, dedim. İşinize ba - kın.

Ellen acele ile yanımdan uzaklaştı. Telefon etmekten vazgeçtim. Mademki, Ellen on ların gittiğini görmüştü aşağı ya sormama lüzum yoktu. Tek - rar yukarı çıkmak için asan - söre doğru yürüdüm ve düğme - ye bastım. Tam bu sırada, te - kerlekli bir sedyenin çıkardığı o aşına sesi işittim. Arkama döndüm. Karşımda Batı Servi - sinde çalışan adamlardan biri duruyordu. Adı Jacob Teuber - di. Kısa boylu, zayıf, ince, genç bir şeydi. Astm'liydi. Durup durup, kuru kuru öksürüyordu. Adamın önündeki sedyeye ba - karak:

— Kimdir o Jacob? dedim. Yoksa benim hastam mı?

Böyle bir şeyin olmayacağını biliyordum. Dr. Harriganın yu - karı götürdüğü Mr. Melady, nasıl olur da medeniler salo - nundan gelen bir sedyenin üs - tünde olabilirdi?

Yacob:

— Hayır efendim, dedi. Bu bir zencidir. Medeniler salo - nundaydı. Birkaç saat evvel öldü.

— Pekâlâ Yacob. Asansör bozuk galiba. Bir iki defa düğ - meye bastım, gelmedi.

— Ne oldu acaba? Garip

şey. Bir tecrübe edeyim, belki gelir.

Yacob sedyenin yanından ay rılarak, asansöre doğru yürü - dü. Yacob'un doğru söyleyip söylemediğini anlamak için, sedyenin üzerine eğilerek, çar - şafı kenarından tutup kaldırdım. Adam doğru söylemişti. Sedyedeki ölü bir zenciydi, Peter Melady değildi. Yüzü o kadar korkunçtu ki gayriihtiyari ürperdim. Miss Jones'un korkmakta hakkı vardı.

Çarşafın ucunu bırakarak, ö - lüylü örttüm. Gözlerim hep mer - divendeydi. "Belki ameliyat o - dasına bakan hemşire iner" diye düşünüyordum. Fakat inen olmadı. Teuber asansörün kapısı önünde uğraşıyordu. Koridorda, Lillian Ack durmuş, adamın arkasından bakıyordu. Hastaydı galiba, çünkü benzi sapsarıydı. Sıhhatinin iyi olup olmadığını soracağım sırada:

— Boşuna uğraşıyorsunuz Teuber, dedi. Asansör kapının tam hizasına gelmeden açıl - maz.

Adam:

— Evet.. pekâlâ.. şey.. diye mırıldandı. Ve mendilini ağzı - na götürdü.

Öksürecekti. Lillian:

— Aman yavaş! dedi. Hasta ları uyandıracaksınız.

Onların yanından ayrıla - rak, tekrar dördüncü kata çık tım. Ne pahasına olursa olsun hastamı bulmalıydım. Yukarı - da, her şey bıraktığım gibiy - di. Ameliyat odasında ışık ya - nıyor ve ameliyat masasının yanında "30 D" markalı sedye duruyordu.

Asabım gerilmişti. Ter içinde idim. "Mutlaka bir şey yap - mam lâzım" diye düşünüyör - dum. Dr. Kunce'u çağırmalı, vaziyeti telefoncu kıza bildir - meliydim.

Asansörün önünden geçer - (Devamı karşılıklı sayfada)

ken, alışkanlık olacak, gene durdum ve düğmeye bastım. Etrafta derin bir sessizlik vardı, onun için aansörün işlerken çıkardığı hışırtıyı belli bir şekilde ısıttım. Kapının tam hızına geldi ve hafif bir sarsıntıyla durdu. Kapıyı açarak içeriye girdim. Asansör kapı karanlıktı. Elektrik düğmes'ni çevirdim. Yanmadı. Herhalde ampulu yanmıştı. Karanlıkta, üçüncü katın düğmesini bularak, bastım. Asansör beni, gürültüsüzce aşağı indirdi. Etrafta ne olduğunu bilmediğim halde, bir fevkalâdelik, bir değişiklik seziyordum.

Bizim katın koridoru gene ıssızdı. Dione Melady'nin odasında ışık yanıyor, içeriden sesler duyuluyordu. Teuber, tekkerlekli sedyesi ile aşağı inmiş. Lilian Ash da hastasının yanına dönmüştü herhalde. Hastamı ve doktor Harriganı düşünedüşüne, telefona doğru yürüdüm. Birden, yorgunluk hissederek iskemleye oturdum ve kulaklığı elime aldım. O sırada, garip bir şey oldu, iskemlemin ayakları kaydı, az kal-sın düşüyordum. Yere eğildim ve... korkuyla ürperdim: Döşeme kan içindeydi!.

III

Döşemede asansörden fiş odasına kadar devam eden kanlı izler vardı. Ayakkabılarımın altına baktım: topuklarım kana batırılmış gibiydi. Derhal asansöre doğru yürüdüm ve kapıyı açtım. Fiş odasının ışığı içeriye vuruyordu. Önde bir şey yoktu fakat içerde... ne olduğunu an'amadığım bir karaltı vardı. Bir adım attım, ayağım yumuşak bir şeye bastı. Eğildim ve birdenbire bağırdım. Üzerine bastığım şey bir eldi. İçerde, döşemenin üstünde bir adam yatıyordu.

Bağırdığımı duyan Nancy, Ellen ve Lillian Ash, korkudan

sapsarı olmuş bir halde yanımda duruyorlardı. Aceleyle, anlaşılmasın bir takım şeyler söylüyorlardı. Yatanın kim olduğunu anlamak için yere doğru eğildik. Bu, doktor Harrigan'dı. Gömleğinin üzerinde, kalbinin tam hızında, ameliyat bıçağının sapı görünüyordu. Bıçağın, terli ellerle, kuvvetle sıkıldığı belliydi. Zira üstünde izler, parmak izleri vardı.

Dehşet içinde, korkudan nefes bile almadan bakıyorduk. Bu sırada biri, anlaşılmasın bir şeyler mırıldanarak, olup bitenleri görmek için, üstümüzden baktı. Bu Dione Melady idi. Genç kadın cesedi görünce bayılacak gibi oldu. Onu hemen odasına götürerek yatağına yatırdık. Hemşirelerden biri koşarak amonyak getirmeğe gitti. O kadar heyecan içindeydik ki, birkaç dakika, tam bir karışıklık hüküm sürdü. Koridorda, yanıp sönen ışıklar hastaların gürültüyü ısıttıklarını gösteriyordu. Fakat, kimse on-

K A R A M A S K E

Pazartesi günleri çıkar
haftalık mecmua

Sahibi ve Yazı İşlerini Fillen
Idare Eden

Yazı İşleri Müdürü
H A M İ D Ş E N D Ü R

Yazı ve Teknik Sekreter
Karlotti Pietro

Basıldığı yer:

Kapak: Alâeddin Kral Mat.
İç baskı ve dizgi: VAKIT

Basımevi

Adres: Vakıf Yurdu, Kat: II
Posta kutusu: 448

Sayısı: 10 Kuruş

ABONE ŞARTLARI

Yıllık: 5, altı aylık: 2,5 lira

Yıl: 1 — Cilt: 1 — Sayı: 6

1 ARALIK 1947

lara cevap verecek halde değildi. Nancy, elinde amonyak şişesi, oradan oraya koşuyordu. Ellen koridorun ortasında durmuş, ellerile acayip hareketler yapıyordu. Birden, başım döner gibi oldu, fakat bayılmadım. Fiş odasına geçtim, masanın başına geçtim ve telefonunu çekerek, kulaklığı elime aldım. Bütün bunları adeta bir makine gibi, suursuz bir şekilde yaptım. Lillian Ash yanımda durmuş tir tir titriyordu. Kendime hâkim olmağa çalışarak telefoncu kıza:

— Matmazel, dedim. Doktor Harrigan öldü.. Şimdi bizim katta, asansörde yatıyor. Doktor Kunc'e'a haber veriniz. Yalnız çabuk olun rica ederim.

Telefonu kapadım. Hemşireler karşımda, şaşkın duruyorlardı. Onlara:

— Hastalara bir şey söylemeyiniz, dedim. Olup bitenlerden haberleri olmamalı. Bir şeyler uydurun, ne isterseniz söyleyin. Yalnız heyecanlandırmayın. Ellen, ellerinizi öyle sallamayın kızım. Kendinize hâkim olun. Siz de Miss Ash, işaretlere cevap verin. Vazifenizin başına efendim.

(Devamı var)

Uluyan Köpek

(Baş tarafı 5 inci sayfada)

ve üzerine ateş etmişti. Bunun için ne bahçede, ne de evin içersinde bir ize tesâlif edilememişti. Katil cinayeti işledikten sonra bir ağacın üzerine çıkmış ve etraftan koşup gelenleri, polisleri oradan rahat rahat seyretmişti. Fakat on ateş ederken parmaklığın yanında gören bir mahlûk vardı Köpek! Katil kendisini görebu tek şahitten kurtulmak isterken, yakayı ele vermiş adaletin pençesine düşmüştü.

RADYOLU POLİSLER ⑥

BASKOMİSER BİRKAÇ
MEMURLA BİRLİKTE
YOLA KOYULDU...

BASKOMİSER PAT'IN TELEFONU
ÜZERİNE YETİŞMİŞTİ...
GENE Mİ
ELDEN KAÇ
TI?
EVET, FAKAT ONUN,
"REDY."NİN ELİNDE
TUTUK OLDUĞUNU
ÖĞRENDİK!

"FAVET."İN "TAVŞAN."TARAFIN-
DAN ÖLDÜRÜLDÜĞÜNE "İNANA-
MIYORUM... ONU
NASIL GÖTÜRE-
BİL-
MİŞ-
LER?
EVET TAVŞAN-
KİMSEYİ ÖL-
DÜRMEDİ Kİ
ONU ÖLDÜR-
MÜŞ OL-
SUN!

ŞİMDİYE KADAR ÖLDÜRMEMİŞ
OLSA BİLE, BUNDAN SONRA ÖL-
DÜREBİLİR. "REDY." HASMI TAV-
ŞANI GÖZETLEMİYE FAVETİ ME-
MUR ETMİŞTİ. "FAVET."DE BİR-
ÇOK SEYLER ÖĞRENDİKTEN
SONRA, ELEBAŞI "REDY."YE U-
LAŞTIRACAĞI SİRADA
ÖLDÜ-
RÜLMÜŞ-
TÜ!

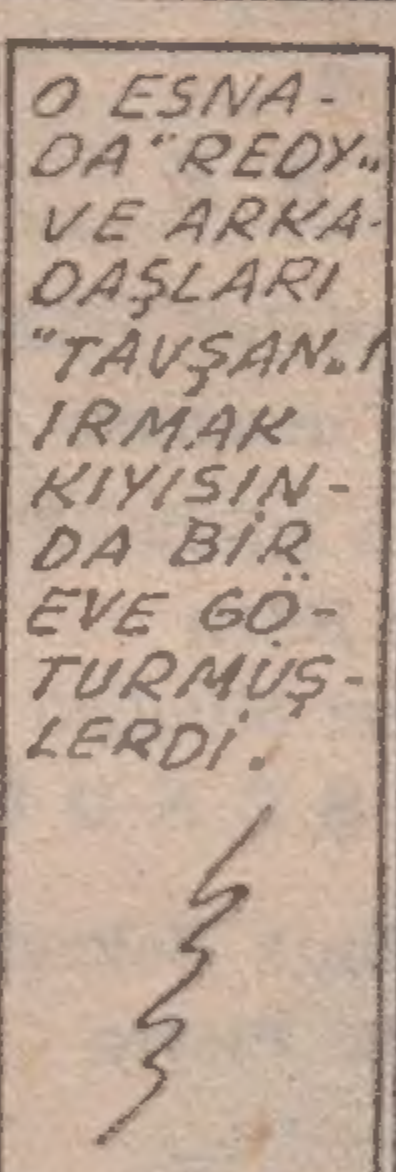
FAKAT BÖYLE OLMAKLA BE-
RABER "REDY." BİZE YALAN
SÖYLEMİŞ OLABİLİR. "TAVŞAN."
ONUN ELİNDE OLDUĞUNA GÖ-
RE, FAVET, TAV-
ŞAN HAKKIN-
DA
BİLDİRİ-
RİNİ "RE-
DY."YE SÖY-
LEDİKTEN
SONRA ÖL-
DÜRÜLMÜŞ
TÜR!

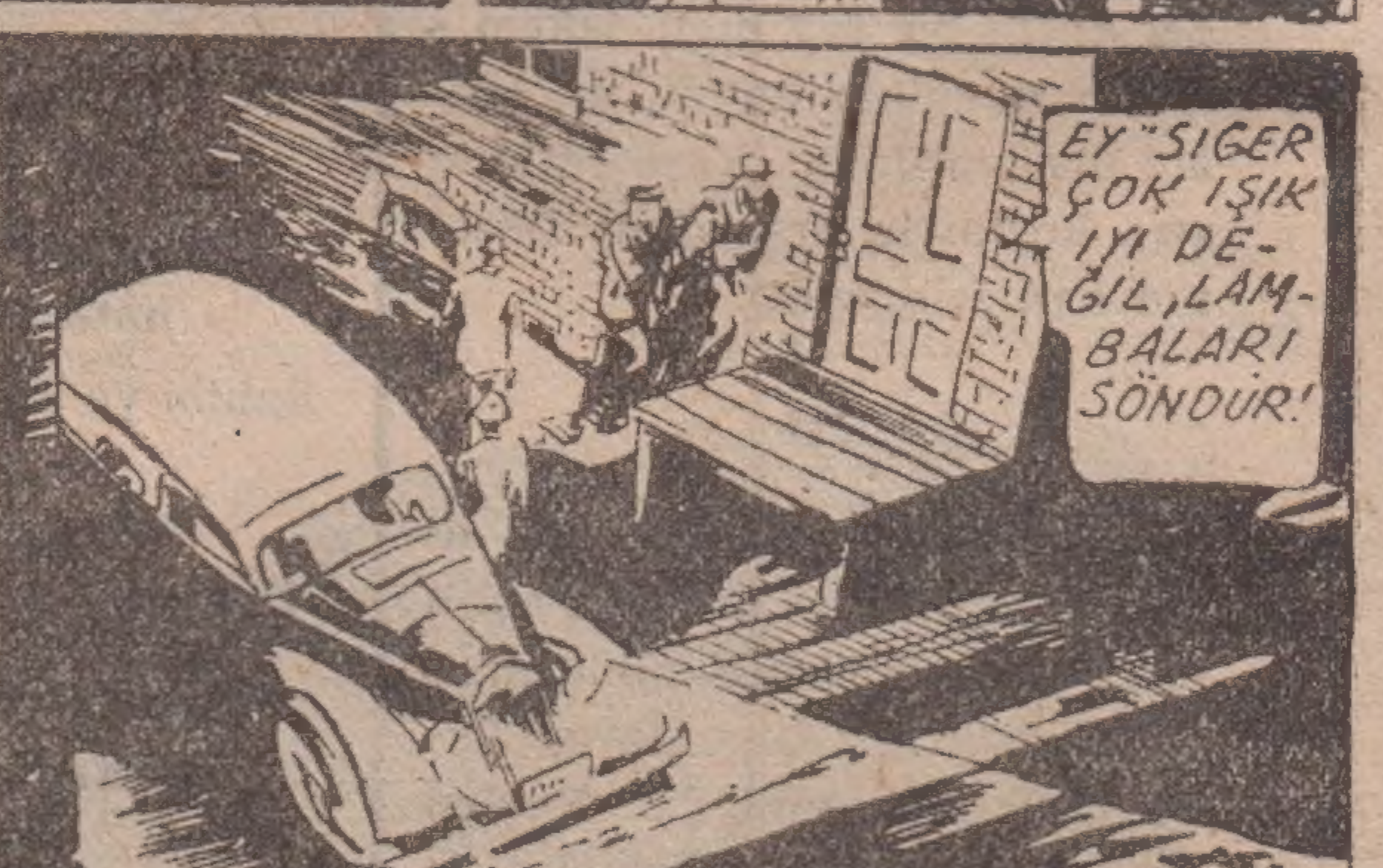
BASKOMİSERİM "BEN TAVŞAN."İN
ADAM ÖLDÜREBİLECEĞİNE İNA-
NAMİYORUM. O ELİNDE ZEHİRLİ
GAZ OLDUK. "SEN NE DİYORSUN!
ŞA ÖLDÜR-
MEYE ZOR-
RU YOK!"
ONUN ÖLDÜRÜLDÜĞÜ-
NE DAİR "REDY." ŞAHİT-
LİK ETTİ. ACABA O GAZ-
LARDAN İSTİFADE
EDİP ÇALMAMIŞ-
Mİ-
DİR?

HER NE İSE BUĞÜN
DE BİZİMLE GAYET
GÜZEL ALAYETTİ. GE-
NE KA-
ÇIR-
DIK!

O ESNA-
DA "REDY."
VE ARKA-
DAŞLARI
"TAVŞAN."I
IRMAK
KIYISIN-
DA BİR
EVE GÖ-
TÜRMÜŞ-
LERDİ.

EY "SİGER
ÇOK İŞİK
İYİ DE-
GİL, LAM-
BALARI
SÖNDÜR!

"TAVŞAN."
AYILIN-
CA KEN-
DİNİ,
"REDY."
NİN KA-
ÇARAK
SİĞİN-
MAKTA
HER ZA-
MAN İŞİ-
NE YARA-
YAN BU-
YÜKEVİN
BİR ODA-
SINDA
BULDU.

EY, ŞİMDİ BİZİM SORA-
CAKLARIMIZA CEVAP
VERECEKMİSİN
BAKALIM?

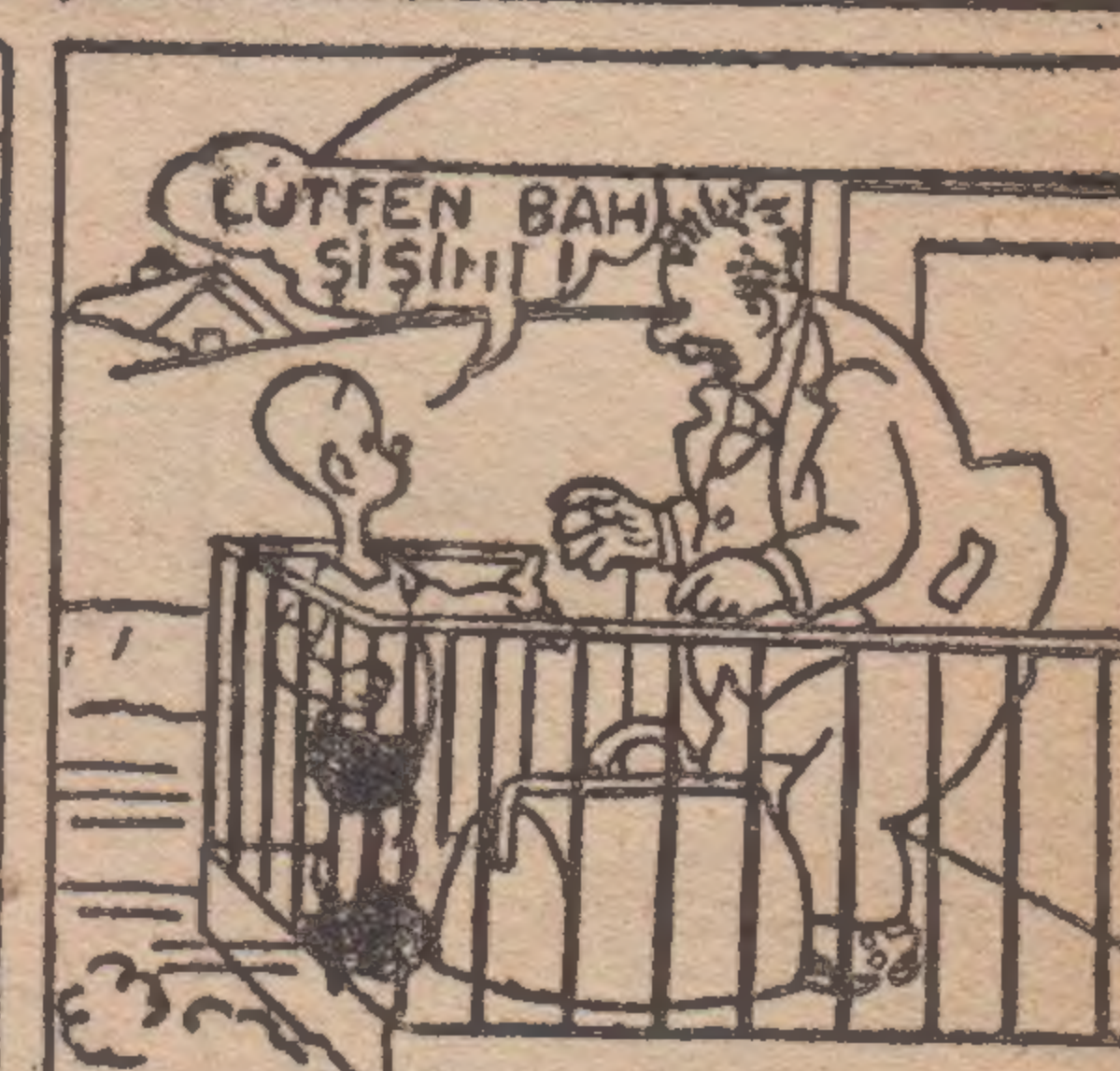
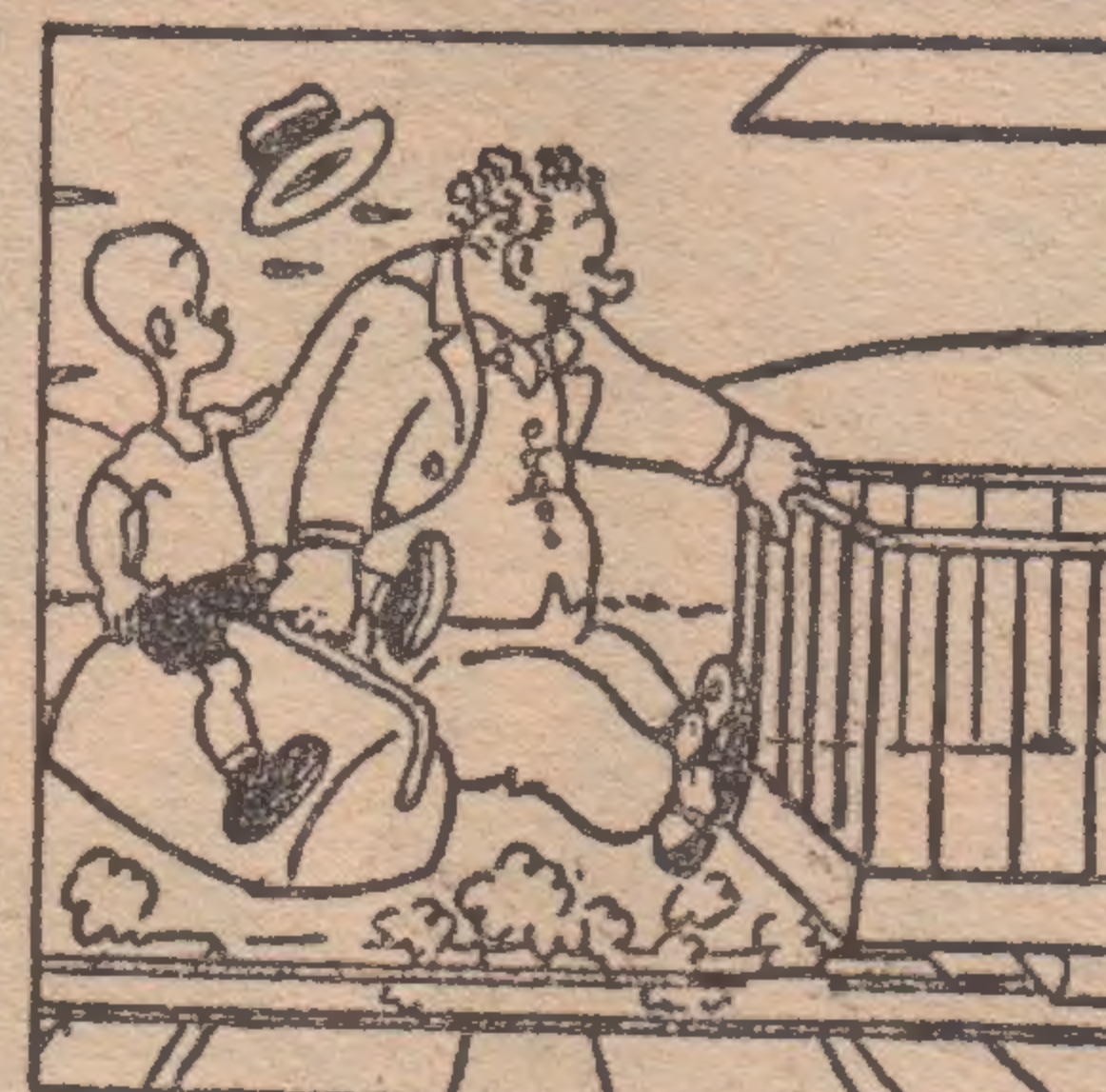
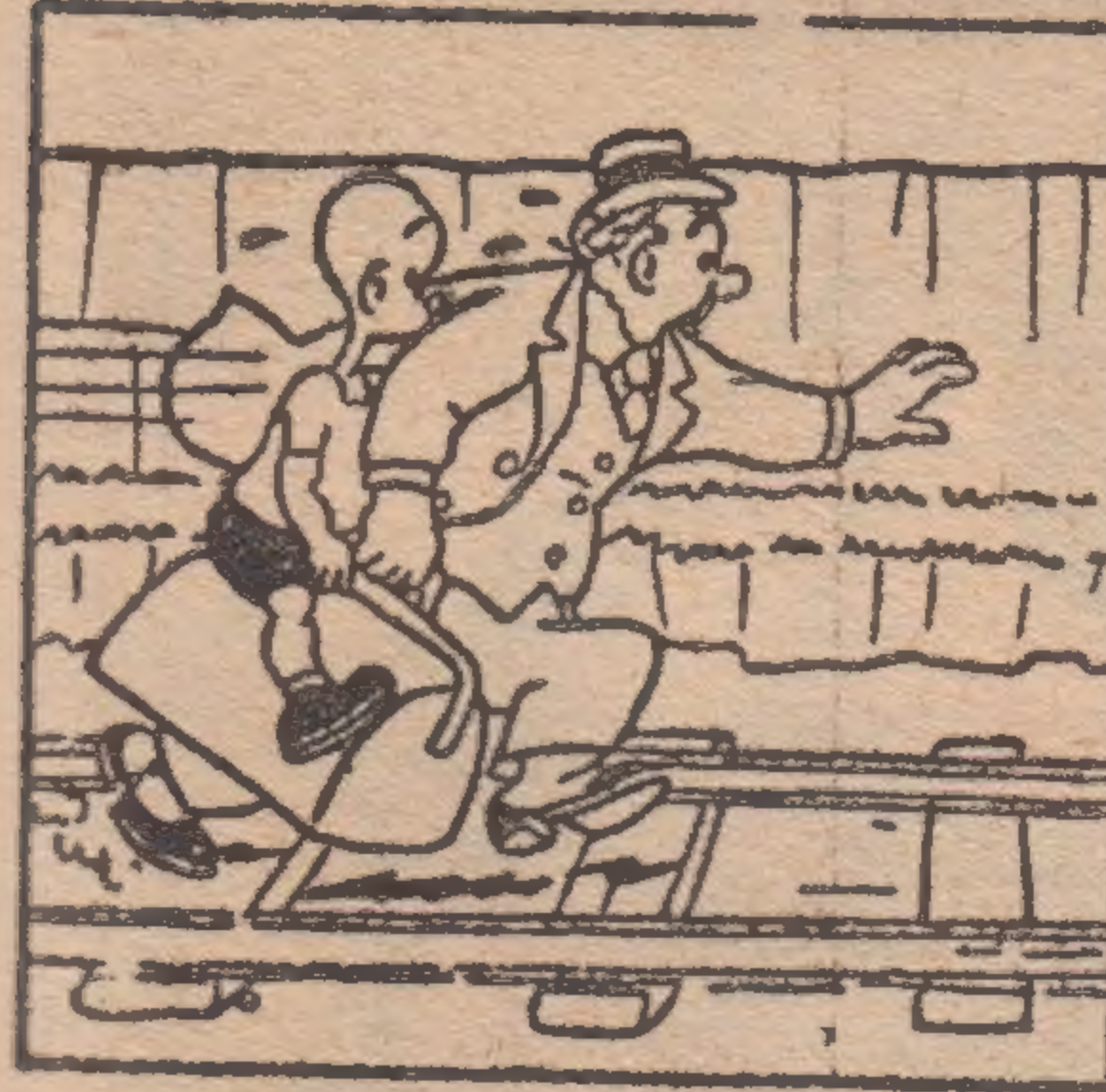
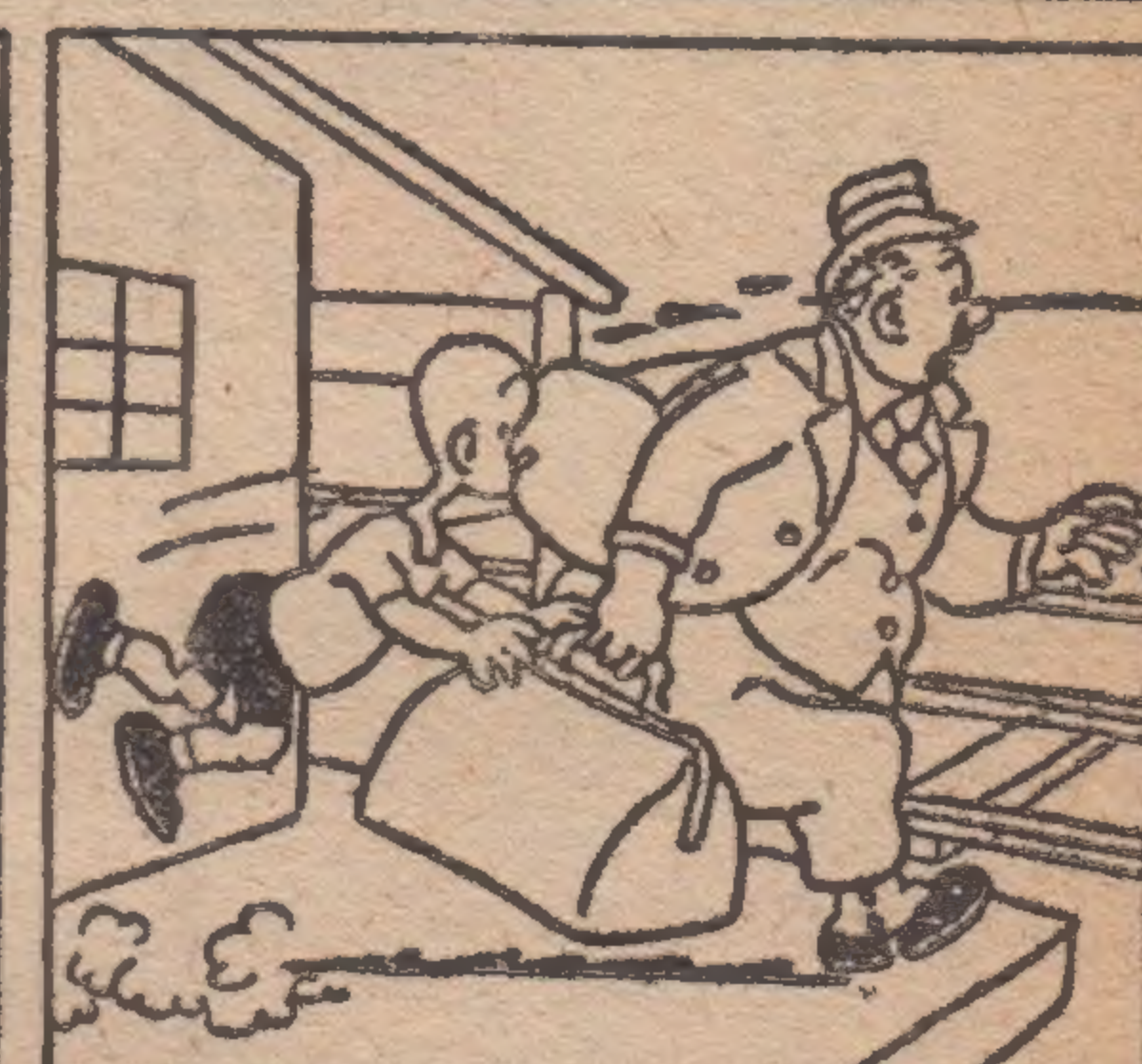
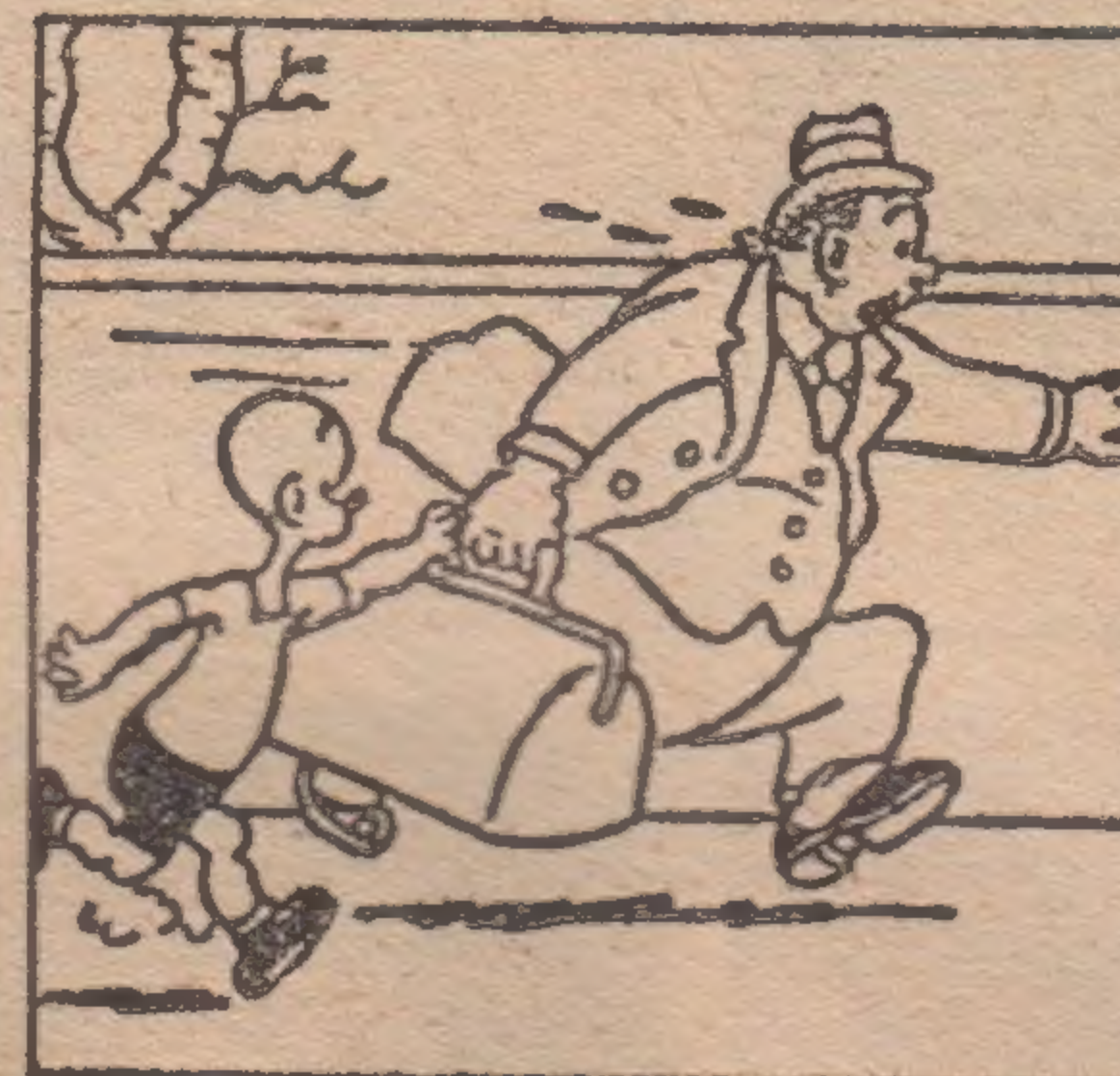
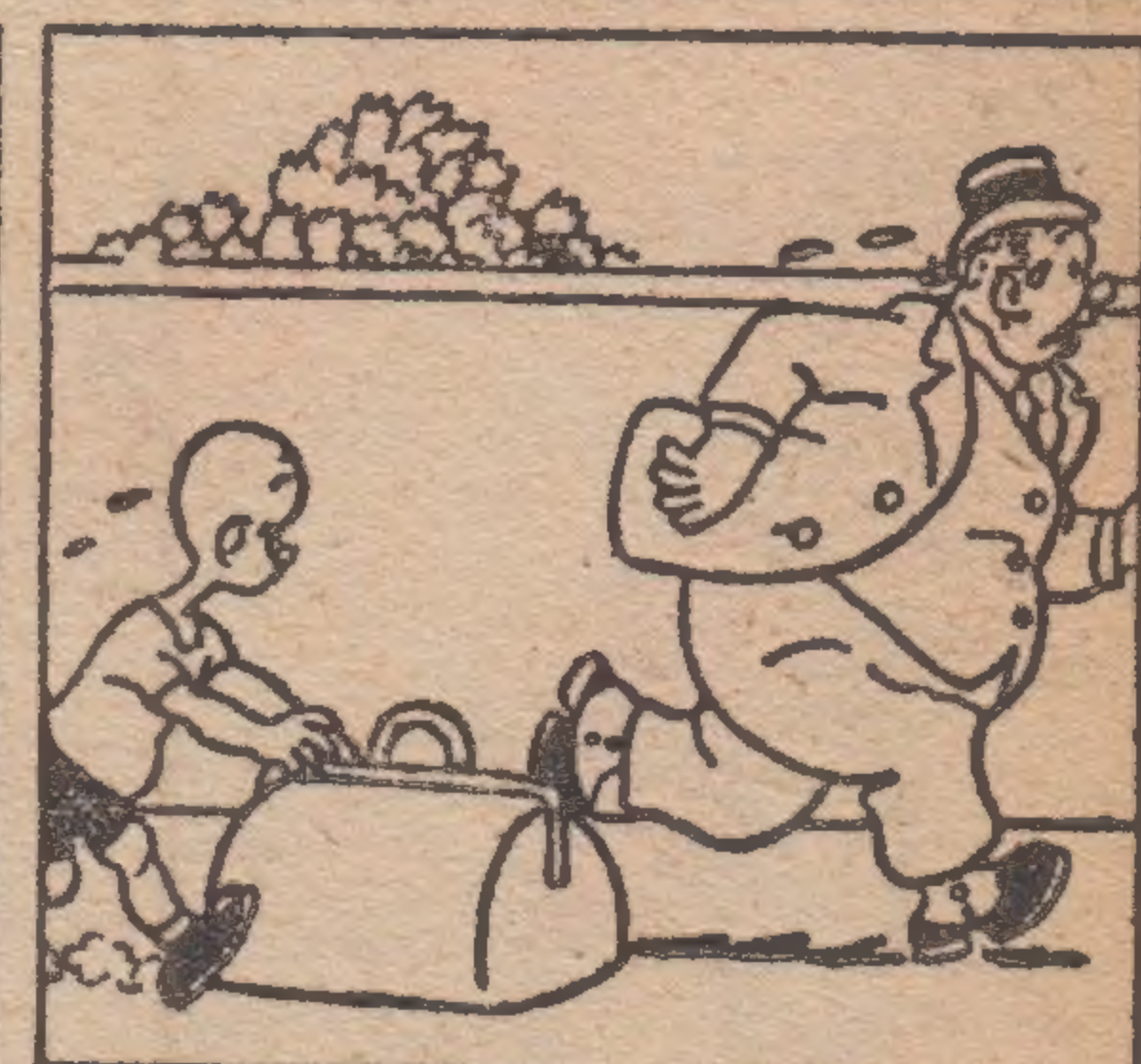
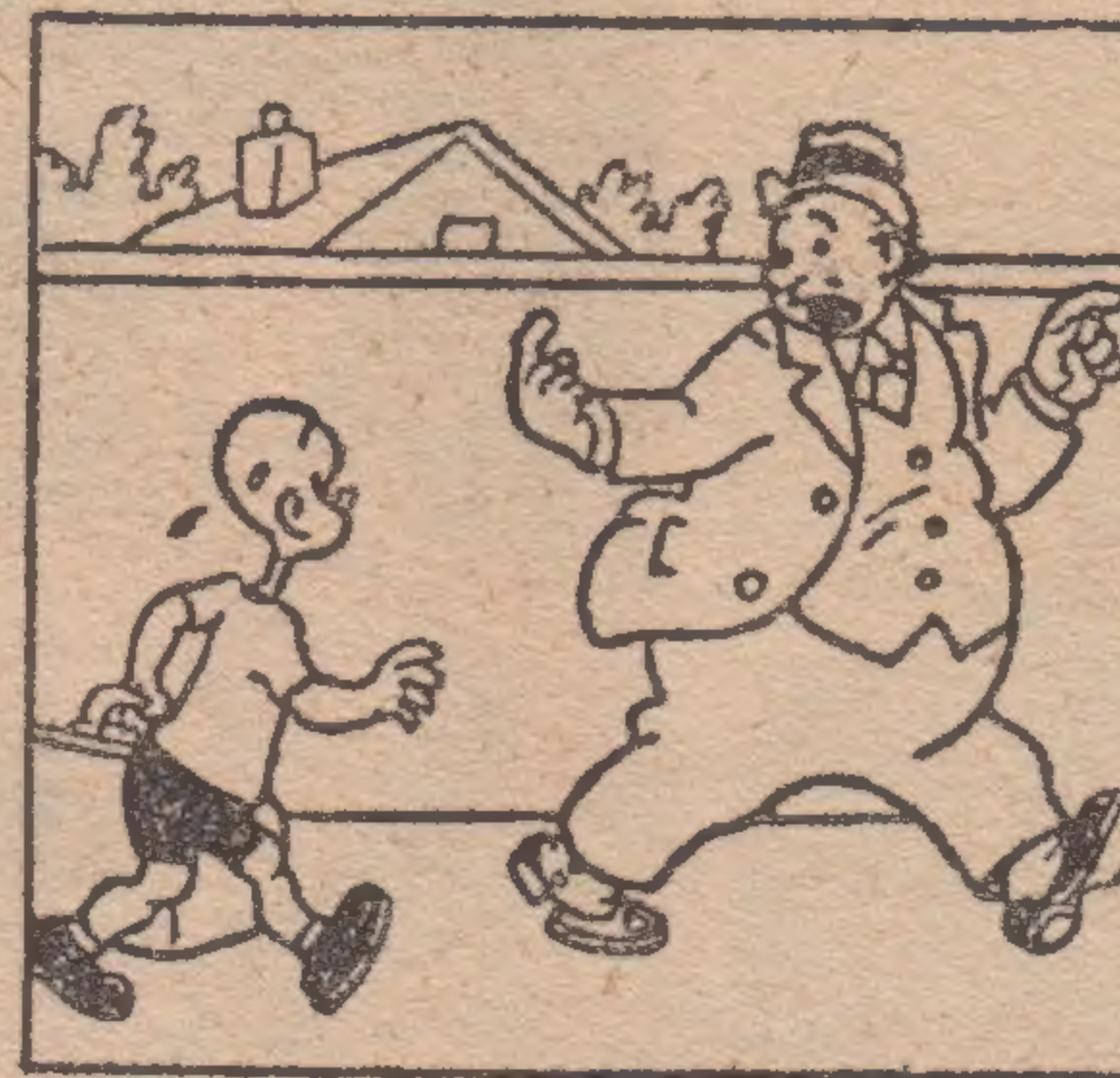
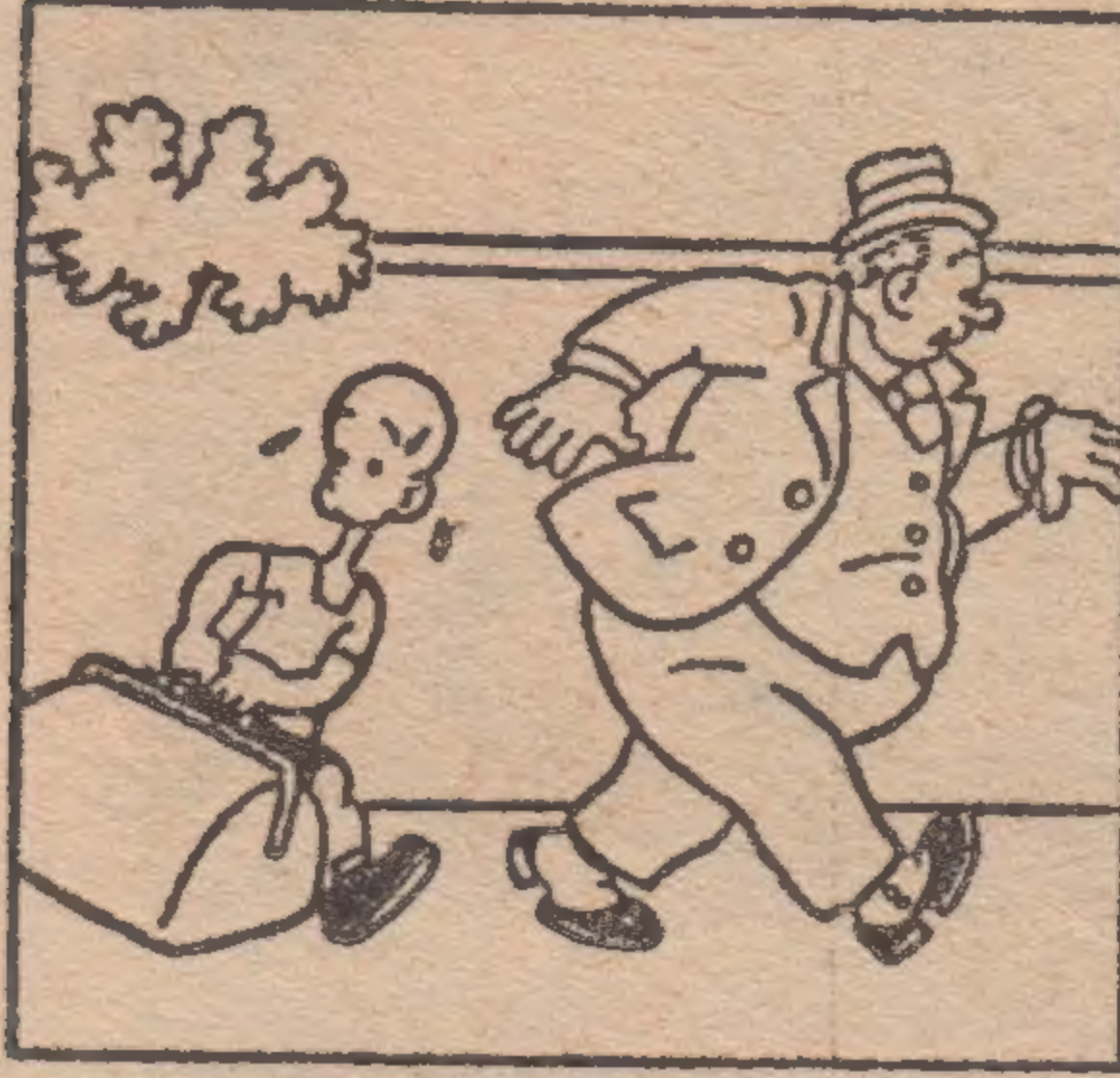
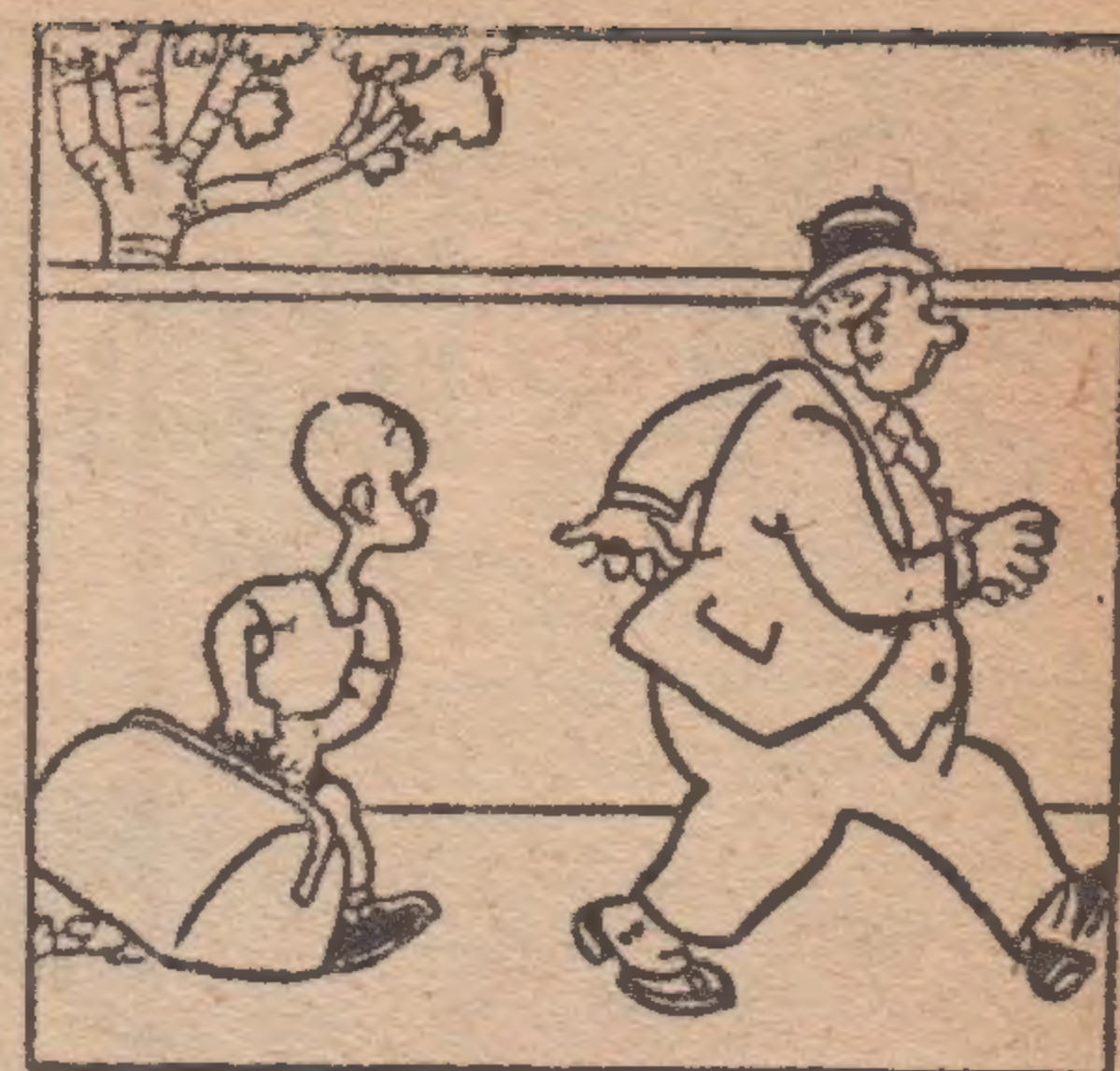
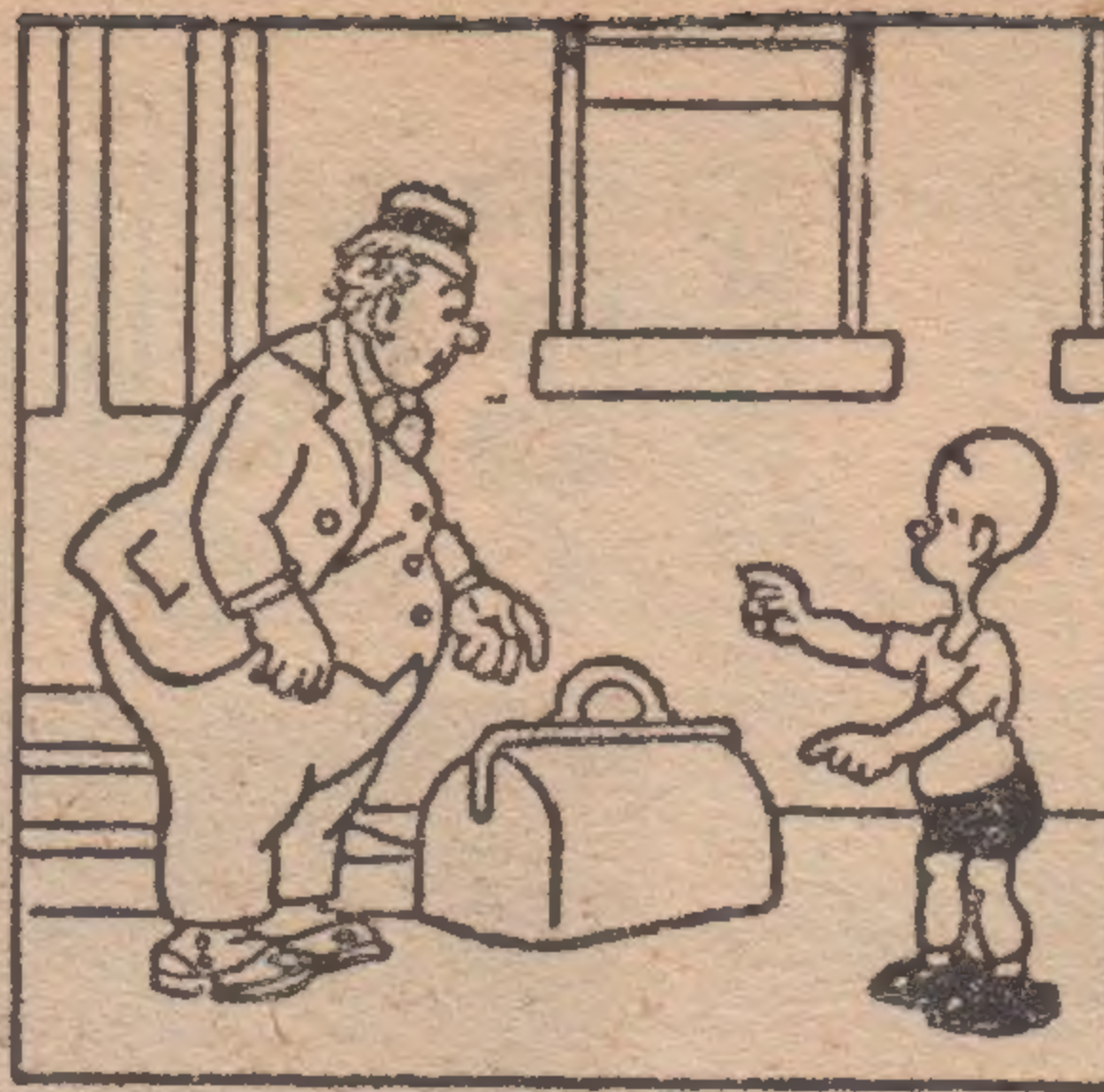
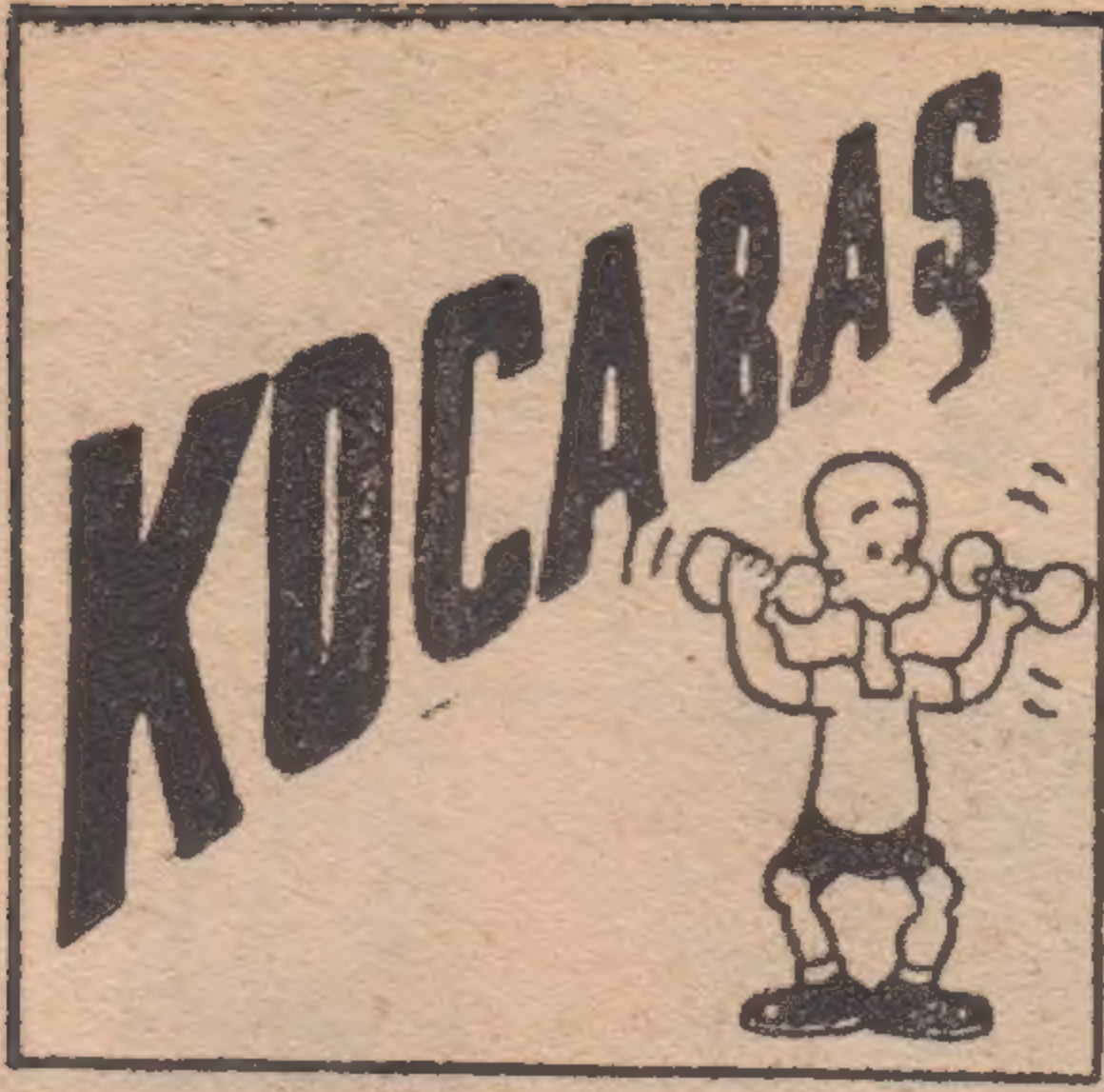
EVET!,
SORABI-
LİRSİNİZ!

DİNLE... BİZ SENİN ÖMEŞ-
HUR "TAVŞAN." OLDUĞUNU
BİLİYORUZ!

EPEY BİLGİ-
NİZ VAR. DE-
VAM EDİN!

ARKASI VAR

ÇOCUK ALEMİ

47 inci sayısıyla 3 üncü cilde yepyeni bir şekilde başlıyor.

TARZAN, X—9, DAN VINSLOW, YILDIRIM ŞERİF, TONGUÇ, PRENS ALI

Baştanbaşa Resimli Macera Romanları

BEKLEYİNİZ!

6

BAY TEKİN

6

Acaip Mahlûklar Diyarında

BAY TEKİN KENDİSİNE DOSTLUK GÖSTEREN BU KUŞU PEK SEVİYOR. "KRALİÇE NEREDE? BANA SÖYLE, PAPAĞAN ! MERAK EDİYORUM ... »

PAPAĞAN KENDİ KENDİNE : " ALA BUNU GÖRSE KİM BİLİR NEDER ? " DİYE DÜŞÜNÜYOR

KAPI HIZLI HIZLI VURULUYOR. "AÇIN ! DOKTORUM BEN !", BAY TEKİN FIRSATTAN İSTİFADE EDİYOR : " VAZİYET SARPA SARDI, BENİ SAKLA ! "

DOKTOR DALE'Yİ TEDAVİ EDERKEN KADIN : " KRALİÇE EMİR VERDİ, BU KIZ UYANDIRILMIYACAK ! " DİYOR.

ARKASI VAR

YENİDEN DOĞUSU !